

Intet høyrøstet anklagedokument

«Tysk ammunisjonsskip sprengt i luften ved Florø. - 19 mann drept: 1 engelsk, 6 tyskere, to nordmenn og 10 landsvikere».

Slik presenterte Bergen Arbeiderblad denne tragedien, den 3. september 1945.

I disse dager er det utkommet en bok ved «Snøhetta forlag» under navnet: «M/S Theklas himmelferd». Forfatteren er skienslegen Inger Cesilie Stridsklev. Hun har hørt om denne forferdelige ulykken og stilt seg det spørsmål om hva som skjuler seg bak tragedien. Det viste seg at det ikke var noen enkelt sak å finne frem til hvordan og hvorfor, disse 19 menneskene måtte ofre sine liv. Etter langvarig forskning og ved mesterlig å følge alle tilgjengelige spor, lyktes det henne å finne frem til slektninger og andre pårørende som var i stand til å gi et bilde av de omkomne.

På 50-årsdagen etter ulykken ble det holdt en enestående minnestund på havet utenfor Florø, hvor eksplosjonen hadde funnet sted. Det var forøvrig den første gudstjenesten i Norge, hvor både protestantisk, jødisk

INGER CESILIE STRIDSKLEV.
En stillferdig bok om krigens meningsløshet.

og katolsk prest i fellesskap samarbeidet ved en gudstjeneste. De foretok jordpåkastelse og gjorde det på den måte at hver prest kastet en skuffe jord på havet. Deretter fulgte kranssepåleggelse som de tre prestene nedla i fellesskap.

M/S Thekla var et lite, tysk lasteskip, som hadde fått i oppdrag å ta en last med granater, ammunisjon og forskjellige

slags sprengstoff fra Florø. Lasten skulle senkes på dypt vann, men den eksploderte da den skulle lempes over bord. Eksplosjonen hadde så voldsom ødeleggende virkning, at alt man fant etter skip og mannskap, var en lue, noen klesrester, litt vrakgods og blodspor.

I sin anmeldelse av boka, sier oberstløytnant Olstad blant annet følgende: sitat: «De ti norske fangene var hentet ut fra leiren i Florø, etter ordre fra politimester Edvard Falcide. Referatene fra den norsk/allierte undersøkelseskommissjonen og den militære forhørsrett, er ikke å finne noe sted, heller ikke i Riksarkivet. Saken skulle skjules og glemmes. Slik bruk av fanger er forbudt i internasjonal rett». Sitat slutt.

Inger Cesilie Stridsklev har utført et glimrende og nitid arbeid med å skaffe fakta til veie om selve saken, men aller mest for å gi en reell skildring av disse menneskene som ble ofre på dette etterkrigens alter. Hun har reist langt og meget bade her til lands, i Israel og i Tyskland, for å finne frem til de pårørende, som

har bevart minnene om hver enkelt av de forulykkede. Det er en spennende etterforskning som skienslegen tar oss med på. Alle utgifter har hun dekket med egne midler og på egen fritid. Resultatet er imponerende og mange er de pårørende som i dag føler en gripende takknemlighet for den trost og bistand som nå er ved å gi de forulykkede den heder og velsignelse de fortjener. Denne handsrekning kom sent, men tross alt ikke for sent.

Forfatteren føler at hun har hatt stort hell med seg under arbeidet med å finne frem til de forulykkedes pårørende, både her hjemme og i utlandet. Hun forteller levende og godt. Boken er intet høyrøstet anklagedokument, men peker stillferdig på noen av de meningsløsheter som i dette tilfelle førte til at nitten friske, levende mennesker ble tilintetgjort i løpet av noen brøkdeler av ett sekund.

Jeg anbefaler boken med glede og hoper den får et stort lese-rantall.

Bjarne Karlsen